

Arrest

nr. 183 398 van 6 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een Arab te zijn, afkomstig uit Kandi Bagh, district Chaparhar in de provincie Nangarhar. U zou daar ook uw ganse leven blijven wonen tot uw problemen startten en u even onderdook bij uw tante in Kosh Gombat. Uw vader zou zijn hele leven leraar geweest zijn in de High School in het districtscenter. U ging daarentegen nooit naar school en bleef de ganse tijd thuis. Toen u negen jaar oud was klopte op een nacht iemand aan de deur. Uw vader wou de deur niet openen waarop men de deur instampte. U zag vijf à zes gewapende mannen die uw vader neersloegen en vertelden dat hij mee moest komen. Uw broer verzette zich en werd daarop ook meegenomen door de gewapende mannen. Drie à vier dagen later kwam uw broer zwaargewond terug naar huis. Uw broer zou daarop het land verlaten hebben. Drie jaar later werd uw vader vrijgelaten door de gewapende

mannen. U was op weg terug naar huis van de moskee toen u uw vader in een taxi zag zitten. Uw vader bleef daarop nog één jaar thuis en ging nadien opnieuw met vrienden les geven. Nog drie jaar later, zag u dat er vijf mensen gedood waren in de moskee, waaronder ook uw vader. 40 dagen later werd u ook ontvoerd. Men vertelde u dat u de zoon van Aspai was en dat uw vader naar de hel was gegaan. Ze eisten dat u zichzelf zou opofferen zodat uw vader vergeven kon worden. Ze namen u mee naar een plaats waar ze u vijftien dagen geblinddoekt vasthielden. Op de vijftiende dag namen ze u mee naar een Madrassa waar men u nog één maand zou vasthouden. U zag er op een dag een oude man die met u contact zocht. Hij vertelde u dat hij uw vader kende en vroeg wat u in de Madrassa deed. Hij zou u helpen ontsnappen en bracht u met de auto naar Jalalabad. Vandaar zou u naar uw tante in Kosh Gombat zijn getrokken, alvorens het land te verlaten. Ongeveer 14 maanden voor uw gesprek op het CGVS verliet u Afghanistan en reisde u verder via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië en Hongarije naar België, waar u op 18 juli 2015 aankwam en een asielaanvraag indiende.

U legde geen Afghaanse documenten neer ter staving van uw asielrelaas. U bracht wel een document van het Rode Kruis mee alsook twee politieaangiftes bij de Lokale Politie Antwerpen.

De persoon waarvan u beweert de broer te zijn, A.M. (OV 6.656.010) verliet Afghanistan volgens u zo'n acht of negen jaar geleden en diende in België een asielaanvraag in. In zijn dossier werd een beslissing genomen tot Toekenning van de Subsidiaire Beschermingsstatus.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens de inleiding op uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (Gehoorverslag CGVS, d.d. 5 juli 2016, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat u er ernstige twijfels bestaan over uw opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw exacte leeftijd. U gaf tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview minderjarig zou zijn. U verklaarde immers dat u geboren werd op 17 maart 1999 (Verklaring DVZ, d.d. 21 oktober 2015, p. 4, Vraag 4.). Nadien werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Militair Hospitaal Koningin Astrid, Dienst Radiologie te Nederover-Heembeek, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 29 juni 2015 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een tweektal jaar een goede schatting is.

Hoewel deze beslissing reeds in augustus werd betekend, deed u nooit enige moeite om uw bewering dat u minderjarig zou zijn te staven. Wat meer is, toen u gevraagd werd op het CGVS wat uw echte geboortedatum dan wel zou zijn, gaf u aan dat u geboren bent op 17 maart 1998, hetgeen nog een andere datum is dan diegene die u aanvankelijk bij de DVZ had opgegeven (Gehoorverslag CGVS, d.d. 5 juli 2016, p. 3). Hierop gewezen, gaf u aan dat men het verkeerd genoteerd had bij de DVZ. Dat u dus verklaarde minderjarig te zijn, was volgens u de schuld van de DVZ (CGVS, p. 4). Het heeft er echter alle schijn van weg dat u de Belgische asieldiensten doelbewust trachtte te misleiden door zich jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent.

Bovendien legde u ter staving van uw identiteit geen enkel document neer. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 31 maart 2016, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is de identiteit van een asielzoeker een essentieel element in de asielaanvraag én kan van een asielzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit (en asielrelaas) zo goed mogelijk te staven. Betreffende de afwezigheid van dergelijke documenten merkte u op dat uw Taskara thuis zou liggen (CGVS, p. 17). Vreemd genoeg gaf u aan dat u het ooit eens had gevraagd aan uw neef, maar dat u er nadien niet meer naar zou hebben geïnformeerd (CGVS, p. 17). Het lijkt er dan ook sterk op dat u, gezien u al sinds enige tijd in België verblijft, weinig tot geen ernstige inspanningen hebt geleverd ter staving van uw asieldossier. Het ontbreken van een (origineel) identiteitsdocument houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas, daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Betreffende uw identiteit dient nog te worden opgemerkt dat u beweerde de broer te zijn van A.M. (OV. 6656010). Vreemd genoeg had die persoon tijdens zijn gehoor op het CGVS in 2010 nog vermeld (en hier zelfs foto's van voorgelegd) dat u, A.G.I., overleden zou zijn (Gehoorverslag A.M., d.d. 20 januari 2011, p. 7-8), hetgeen bijzonder vreemd is. U bracht ter staving van uw familieband overigens geen enkel onweerlegbaar document mee. Het document van het Rode Kruis waarin u enkel verklaart de broer te zijn van bovengenoemde persoon, kan dan ook bezwaarlijk als bewijs voor deze familieband gelden. Bijgevolg acht het CGVS noch uw identiteit, noch uw familieband aangetoond.

Naast de onduidelijkheid betreffende uw identiteit, dient ook te worden opgemerkt dat ook nog eens aan uw beweerde profiel, een ongeletterd persoon (CGVS, p. 6 & 8), ernstig getwijfeld wordt. Het is immers bijzonder weinig aannemelijk dat u nooit naar school zou zijn geweest (CGVS, p. 11). Zo beweerde u vooreerst zelf dat uw vader een leraar was (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Er kan echter worden aangenomen dat een leraar, die het belang van onderwijs naar waarde kan inschatten, zijn kinderen dan toch naar school zou sturen. Dat u dan al die tijd doorbracht door te spelen en thuis te blijven (CGVS, p. 12) is dan ook weinig serieus te noemen. Bovendien gaf u zelf aan dat u naast Dari en Pashtu ook nog eens het Engels machtig zou zijn en u zelf in het centrum als tolk fungeerde voor andere Afghanen (CGVS, p. 23). Een dergelijke kennis van het Engels doet dan ook vermoeden dat u weldegelijk een gedegen opleiding hebt genoten. Dat u er ook nog eens een profiel op Facebook zou op nahouden (CGVS, p. 10), doet vermoeden dat u niet zo ongeletterd bent als u wil laten uitschijnen. Erop gewezen dat het weinig aannemelijk was dat uw vader wel naar school zou gaan, maar u niet, gaf u aan dat uw vader gewoon zijn job deed (CGVS, p. 11).

Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u het CGVS liever geen duidelijk zicht wenst te geven op wie u bent en wat uw achtergrond zou zijn. Bovendien blijkt uw ongeloofwaardigheid ook nog eens uit een aantal eigenaardigheden en opvallende tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw verklaringen ten aanzien van het CGVS én de DVZ. Zo verklaarde u dat uw problemen startten omdat uw vader een leraar was en hij hierdoor door de Taliban gevisieerd werd (Verklaring CGVS, Vraag 3.5). Vreemd genoeg had uw vermeende broer tijdens zijn asielaanvraag vermeld dat uw vader ontvoerd werd omdat hij een commandant was bij de Hezb-e-Islami (Gehoorverslag A.M., p. 9). Wat er ook van zij, u had verder geen enkel idee wanneer uw vader ontvoerd werd en kon het niet beter plaatsen dan "ongeveer acht jaar geleden, toen ik negen jaar was", welk jaar dat dan was en wanneer precies, wist u vreemd genoeg niet (CGVS, p. 20). Verder had u eigenlijk ook geen idee wie uw vader had ontvoerd en gaf u aan dat u het eigenlijk niet wist. Wat meer is, u voegde er ook aan toe dat u eigenlijk nooit enige moeite had gedaan om dat te weten te komen (CGVS, p. 20). Het hoeft geen betoog dat een dergelijke desinteresse in uw eigen relaas de geloofwaardigheid ervan danig ondermijnt. Vervolgens had u ook geen idee wanneer men uw vader had vrijgelaten (CGVS, p. 21). Dat u er nadien nooit met uw vader over zou praten is dan ook bijzonder opmerkelijk (CGVS, p. 21). Dient ook te worden vermeld dat u ook nog eens zou beweren dat uw vermeende broer in Afghanistan werd ontvoerd (CGVS, p. 19), dit terwijl hij daar zelf nooit enige melding van had gemaakt (Gehoorverslag A.M.), is frappant.

Vervolgens gaf u aan dat uw vader na zijn vrijlating terugkeerde naar uw dorp, na een korte pauze opnieuw les begon te geven en na een aantal jaar om het leven werd gebracht (CGVS, p. 19). U legde vooreerst echter geen enkel document neer ter staving van zijn overlijden (CGVS, p. 21). Daarnaast is het bijzonder weinig aannemelijk dat wanneer uw vader, die omwille van zijn beroep als leraar, reeds drie jaar werd vastgehouden in de eerste plaats zomaar zou terugkeren naar zijn dorp van oorsprong en in de tweede plaats zomaar zijn job als leraar zou hervatten, met alle risico's van dien. Dergelijke onaannemelijkheden ondermijnen dan ook ernstig de geloofwaardigheid van uw relaas. Toen u op dit bijzondere feit gewezen werd, gaf u aan dat het zijn persoonlijke keuze was (CGVS, p. 23), hetgeen weinig afdoend is.

Ook gaf u aan, dat u, nadien ontvoerd werd omwille van de job van uw vader. Men zou u in totaal vijftien dagen vasthouden op een onbekende plaats, alvorens men u meenam naar een Madrassa waar men u onderwees over de jihad (CGVS, p. 19-22). Hierover dient vooreerst te worden opgemerkt dat u ten aanzien van de DVZ eigenlijk had verklaard dat u na vijftien dagen kon ontsnappen uit de handen van uw ontvoerders en u toen met geen woord had gerept over uw gedwongen verblijf van één maand in een Madrassa (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). De verschoning die u hiervoor aanhaalt dat u het kort moest houden is dan ook absoluut niet afdoend (CGVS, p. 22). Vervolgens is het bijzonder vreemd dat u geen idee had waar men u mee naartoe had genomen, noch dat u na een verblijf van één maand in de Madrassa niet meer dan één naam zou kunnen opsommen van wie allemaal aanwezig was (CGVS, p. 22-23). Tot slot gaf u ook aan dat uw vermeende broer in België bijna ontvoerd werd omwille van de problemen met de Taliban (CGVS, p. 23). U had echter geen idee wie hem had proberen te kidnappen, noch had u enig idee wanneer dit alles was gebeurd (CGVS, p. 24). In het licht van voorgaande ongeloofwaardige verklaring kan ook hier geen geloof aan worden gehecht.

Aansluitend dient te worden opgemerkt dat u verder geen enkel ander document voorlegde die uw asielrelaas, of uw verblijf in de beweerde regio de voorbije jaren zou kunnen staven (CGVS, p. 18). Zo legde u ter staving van uw asielrelaas enkel documenten neer die u van Belgische instanties (zoals het Rode Kruis en de Federale Politie) zou hebben verkregen. Opmerkelijk is ook dat u beweerde dat u over documenten zou beschikken in Afghanistan en zelf voorstelde om die in te leveren. Tot op heden mocht het CGVS echter geen enkel document, noch foto, ontvangen (CGVS, p. 18). Nochtans werd u meermaals gewezen op het belang van dergelijke documenten. Dat u op uw GSM dan ook geen enkele andere foto zou hebben staan dan foto's van u in België is in dit licht opmerkelijk te noemen en doet vermoeden dat u de regio en/of Afghanistan al eerder hebt verlaten dan u wil laten uitschijnen.

Dat vermoeden wordt versterkt doordat u ook allerminst kon overtuigen betreffende de door u geschetste uw reisweg. Zo legde u geen enkel document (foto's, tickets, vervoersbewijzen, ...) neer ter staving van uw reisweg (CGVS, p. 30), noch had u geen idee wanneer u Afghanistan had verlaten (CGVS, p. 13), noch wist u welke steden of landen u na Hongarije zou zijn tegengekomen (CGVS, p. 30). Nochtans kan van dergelijke ingrijpende reis redelijkerwijs worden verwacht dat u daar toch iets uitgebreider over zou kunnen vertellen.

Tot slot merkt het CGVS op dat, hoewel u er niet in geslaagd bent de familieband met A.M. (OV 6656010) ook nog maar enigszins aan te tonen, elke asielaanvraag individueel behandeld én beoordeeld wordt.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 5 juli 2016 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen (CGVS, p. 2) en werd tijdens het gehoor herhaaldelijk geconfronteerd met de onaannemelijkheid van uw relaas (CGVS, p. 3, 9, 11, 16, 18, 21-24, 28, 32). Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p. 28, 32).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat u niet de waarheid heeft verteld over uw identiteit, profiel, familiale situatie, relaas en reisroute. Hoewel u er herhaaldelijk op werd gewezen en u erop gewezen werd dat het in uw eigen belang is om de waarheid te vertellen, bleef u vasthouden aan uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking, verkeert het CGVS in het ongewisse over uw identiteit, achtergrond, familiale situatie en het familiaal netwerk waarop u kan terugvallen. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen, maakt u zelf de beoordeling van uw nood aan bescherming voorzien in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet onmogelijk.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De neergelegde stukken vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin te beïnvloeden. U legde vooreerst geen enkel Afghaans document neer, noch konden de overige documenten steunen op

geloofwaardige verklaringen. Documenten hebben overigens enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen document niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, van artikel 48/3 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat zijn geboortedatum op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verkeerd werd genoteerd en dat hij tijdens de Dublin-procedure meermaals trachtte deze fout recht te zetten zonder dat men hier oren naar had. Volgens hem bevat het dossier geen enkel element waaruit blijkt dat zijn geboortedatum op de DVZ niet verkeerd werd genoteerd. Hij verwijst *“naar de vele fouten die bij DVZ gemaakt worden, ook in dossiers van andere Afghanen. Dat er wel vaker verkeerde zaken genoteerd worden, is een objectief feit.”* Hij merkt tevens op dat er *“bij de eerste en Dublininterviews geen advocaat aanwezig mag zijn, noch iemand van het CGVS is aanwezig. Er is dus geen objectieve bron over de feiten. Bovendien heeft men niet eens aan DVZ gevraagd of de versie van verzoeker zou kunnen kloppen.”* Verzoeker meent dat er in het administratief dossier geen enkel element is waaruit zou blijken dat hij over zijn geboortedatum heeft gelogen. Hij acht het volstrekt onlogisch dat hij de datum spontaan zou veranderen indien hij zou hebben gelogen. Hij merkt op dat de leeftijd van 20 jaar met een afwijking van twee jaar niet veel verschilt van de door hem opgegeven leeftijd. Onder verwijzing naar literatuur hieromtrent, wijst hij erop dat het algemeen bekend is dat *“de manier van aan leeftijdsbepaling doen niet wetenschappelijk en zeer weinig accuraat is”*.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij wél alle informatie heeft gegeven over zijn identiteit en afkomst. Wanneer deze informatie naast de informatie wordt gelegd die zijn broer vijf jaar geleden gaf, is deze volgens hem exact hetzelfde. Hij wijst erop dat zijn broer nooit zijn gehoorverslag heeft opgevraagd en dat die geen extreem hoge intelligentie heeft waardoor hij zich niet kan herinneren wat hem werd gevraagd en wat hij heeft geantwoord tijdens zijn interview vijf jaar geleden. Op het moment van zijn eerste interview op de DVZ was verzoeker nog niet in contact met zijn broer. *“Er kan dus geen sprake van zijn dat het gaat om twee wildvreemden die een verhaal hebben ingestudeerd. Dit blijkt bovendien uit het feit dat de verhalen verschillend zijn. Toch komen de namen van broers, zussen, ouders, stam, dorp overeen. Zo ook het verhaal van de ontvoering van de vader en de datum ervan. En het verhaal over het overlijden van de vader, die bij een zelfmoordaanslag omkwam.”* Verzoeker stelt voorts dat hij een neef heeft gevraagd om zijn taksara op te sturen, hetgeen tot op heden nog niet is gebeurd. Volgens hem weet iedereen hoe moeilijk en gevaarlijk het is om in Afghanistan rond te reizen en (echte) document te bekomen.

Vervolgens voert verzoeker aan dat hij niet naar school is geweest. Over zijn Facebookaccount stelt hij dat zijn sociaal assistent dit opmaakte en wijst hij erop dat er geen door hem ingevoerde tekst op staat, enkel filmpjes en foto's. Hij wijst er tevens op dat de account werd opgemaakt op 6 oktober 2015, na zijn aankomst in België. Verder stelt verzoeker te hebben verklaard dat hij met zijn zus thuis studeerde. In de namiddag ging hij naar de moskee en studeerde hij de koran. Hij stelt dan ook niet geheel analfabeet te zijn. Hij wijst erop dat op de DVZ het vakje “thuisonderwijs” werd aangekruist. *“Hij kreeg dus thuisonderricht, leerde Engels van zijn vader en ging naar de moskee om de koran te bestuderen.”* Hij wijst er ook op dat schoolgaan gevaarlijk is in zijn regio van herkomst en verwijst hieromtrent naar een aantal rapporten.

Verder stelt verzoeker dat aan zijn broer nooit werd gevraagd wat de job van zijn vader was en dat aan hem niet werd gevraagd of zijn vader enige militaire activiteiten had. Zijn broer is pas bij terugkeer in Afghanistan, jaren na de feiten, via via te weten gekomen wat de reden van de ontvoering is. Volgens hem is het duidelijk dat op het moment van de feiten en ook erna niet was geweten wat de exacte reden van de ontvoering was. Verzoeker heeft nooit de informatie gekregen die zijn broer via een kennis in het districtshuis heeft gekregen. Hij wijst er verder op dat M.A. Afghanistan verliet op dertienjarige leeftijd en dat de feiten voor verzoeker zijn voorgevallen toen hij negen jaar oud was. Hij meent dat van kinderen van die leeftijd niet kan worden verwacht dat zij weten waarom hun vader werd ontvoerd.

Betreffende de situering in de tijd van de ontvoering van zijn vader, wijst verzoeker erop dat hij niet de exacte datum van zijn vertrek uit Afghanistan kent, dat hij negen jaar was op het moment van de ontvoering en dat zijn vader nadien werd vrijgelaten. Hij meent dat hij de datum van de ontvoering van zijn vader helemaal niet moet kennen.

Betreffende de ontvoerders van zijn vader verwijst verzoeker naar het hoger gestelde en voegt hij toe dat Afghanen geen grote pratere zijn, dat er een duidelijke familiehiërarchie heerst en dat het niet de bedoeling is dat vaders moeilijke of geladen zaken met kinderen bespreken. Hij stelt tevens dat zijn vader werd gefolterd en dat het zeer waarschijnlijk is dat hij ernstige psychologische trauma's opliep door de ontvoering. *“Het is niet meer dan normaal dat hij niet bij zijn zoontje ging uithuilen of hem inlichtte over wat er juist gebeurd was.”*

Verder stelt verzoeker dat de feiten over de ontvoering van zijn broer niet exact overeenstemmen. Hij wijst er nogmaals op dat hij negen jaar oud was op het moment van de ontvoering van zijn vader. Zijn broer werd nadien door de ontvoerders gezocht, reden waarom hij naar het Verenigd Koninkrijk vluchtte. Dat de feiten niet exact overeenkomen, toont volgens hem aan dat wat een kind van negen jaar en één van dertien jaar zich acht jaar later nog herinneren van een zeer ingrijpende gebeurtenis, niet hetzelfde is. Hij merkt op dat een pagina van het gehoorverslag van zijn broer ontbreekt, zodat hij niet kan nagaan wat zijn broer heeft gezegd.

Verder stelt verzoeker niet te weten waarom zijn vader na zijn ontvoering het risico nam om terug les te gaan geven. Zijn vader heeft zijn afweging niet met hem besproken. Aangaande zijn verblijf in de madrasa tijdens zijn ontvoering, stelt verzoeker dat hij bij de DVZ bijzonder kort is en daarna in detail vertelt wat er gebeurde. Hij meent dat de tegenstrijdigheid niet zodanig is dat het ganse asielaanvraag wordt onderuit gehaald. Hij wijst erop dat zijn broer verklaarde dat verzoeker werd ontvoerd en dit *in tempore non suspecto*, terwijl hij later verkeerd werd geïnformeerd over verzoekers lot. Onder verwijzing naar een rapport, wijst verzoeker op een toename van het aantal ontvoeringen

Wat betreft zijn reisweg, wijst verzoeker erop dat het maanden heeft geduurd vooraleer hij uitsluitend heeft gekregen over welk land bevoegd was voor zijn asielaanvraag. *“De angst om teruggestuurd te worden naar het xenofobe Hongarije of Bulgarije, waar de erkenningsgraad voor Afghanen om en bij de 1% ligt, was zeer groot. Intussen werd aan verzoeker geen enkel informatie verstrekt over het belang om reisdocumenten bij te houden. Het is dan ook bijzonder normaal dat verzoeker zijn tickets en dergelijke kwijt raakte.”* Verzoeker citeert verder uit het gehoorverslag en meent dat hij relatief gedetailleerd heeft geantwoord op de nogal open vragen over zijn reisweg. Vanaf Hongarije kent hij de steden en landen niet meer aangezien hij in de achterbak van een camionette reisde en de chauffeur enkel Hongaars sprak.

Aangaande zijn familieband met A.M. stelt hij dat er geen enkele andere verklaring is voor de frappante overeenkomsten in de naam van dorp, ouder, zus en de gebeurtenissen die het gezin overkwamen dan dat zij broers zijn. Hij verwijst naar de samenwerkingsplicht en artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn en artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat hij wel geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd die kunnen worden afgetoetst aan de verklaringen van zijn broer. Hij stelt *“dat het CGVS geen enkele moeite deed om de waarheid te vinden, maar koste noch moeite spaarde om de verklaringen van verzoeker verkeerd te begrijpen en te verdraaien.”*

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat zijn identiteit en herkomst geloofwaardig zijn. In onderhavig verzoekschrift stelt hij als volgt:

“Verzoeker kan elke herkomstsvraag beantwoorden. Hij noemt zijn dorp, subdorp en kan nog 6 omliggende subdorpen opnoemen, zonder hierover te moeten nadenken. (CGVS p. 5) Hij kent de districten in zijn buurt, de etnieën die er wonen. (CGVS p. 7) Hij kent alle provincies in het oosten (CGVS p. 7).

Verzoeker vertelt ook spontaan over zijn dorp. Hij noemt de twee scholen met naam, situeert ze in het dorp, kent de naam van de schrijn. (CGVS p. 7) Hij weet wat er geteeld werd op de velden van zijn familie, en wat nog meer in het dorp. (CGVS 12)

Hij kent de leider van het dorp, kent politieke leiders die in de regio wegen aanlegden en kan vertellen waar en wanneer de verkiezingen plaatsvonden (CGVS 14). Hij kent de politiecommandant, de districtscommandant en zijn opvolger. (CGVS 15)

Verzoeker kent de heuvels, weet waar het districtscentrum van Chapiar ligt, en vertelt spontaan dat er daar op maandag een belangrijke markt plaatsvindt.

Hij vertelt in detail de weg tussen zijn dorp en het districtscentrum, waarbij hij wegen, dorpen, en de tijd benoemt.

Hij kan de dorpen die hij passeert chronologisch opnoemen.

Hij geeft foutloos de weg naar Jalalabad, met de dorpen die men tegenkomt. (CGVS gehoorverslag p. 26)

Verzoeker kent de radiozenders en hun frequentie (CGVS gehoorverslag p. 26).

Verzoeker kent de recente veiligheidsincidenten in de regio, natuurrampen en weet exact wanneer er internationale troepenmacht aanwezig was. (CGVS gehoorverslag p. 27).

Hij kan vertellen wie er werd aangevallen en of er drones waren en wat die deden. Hij vertelt dat er één crashte meer dan twee jaar geleden.

Verzoeker vertelt over een explosie 3-4 jaar geleden, met name bij een politiecheckpoint in Hazefan (CGVS gehoorverslag p. 27).

Hij vertelt dat er twee jaar geleden een aardbeving was in de regio (CGVS p. 27).

Hij vertelt in detail over de moord op Mullah Dadullah één jaar geleden (CGVS p.27).

Verzoeker vertelt wanneer de brug van Kandi Bagh afgewerkt was en wanneer aan de bouw begonnen was (CGVS p. 28-29)

Er kan dan ook geen twijfel bestaan over de herkomst van verzoeker uit het dorp Kandi Bagh, district Chaparhar in de provincie Nangarhar.

Er zijn voldoende recente feiten vernoemd om er zeker van te kunnen zijn dat verzoeker recent nog in zijn dorp was. Hij vernoemt de aardbeving, de drones, de explosie bij politiecheckpoint, de brug.

Kortom, verzoeker heeft op elke herkomstsvraag correct en gedetailleerd geantwoord. Er is geen enkele reden om aan te nemen dat verzoeker niet afkomstig is uit de regio of er recent niet meer verblijft.

De bestreden beslissing is hier ook helemaal niet duidelijk over.”

Volgens verzoeker kan hij enkel gissen waarom hij niet wordt geloofd wat betreft zijn afkomst en recent verblijf. Hij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Verder citeert verzoeker uit een reeks rapporten, waaruit volgens hem blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan elk jaar slechter wordt en dat de provincie Nangarhar onveilig is en blijft en de veiligheidsincidenten en slachtoffer er nog toenemen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een uitprint van zijn Facebookpagina (stuk 3).

Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen het gehoorverslag van A.M. (bijlage 1).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken voor: enkele foto's, zijn taskara, zijn geboorteakte, de taskara van zijn vader, een document betreffende zijn vaders fysieke eigenschappen, een uitprint van zijn Facebookpagina en een rapport (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat zijn vader werd ontvoerd en enkele jaren na zijn vrijlating omkwam bij een zelfmoordaanslag. Hij zelf werd eveneens ontvoerd. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn door hem opgegeven leeftijd en geboortedatum, (ii) hij geen enkel document ter staving van zijn identiteit voorlegt, (iii) geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden profiel van ongeletterde persoon, (iv) hij vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn vader en zijn eigen ontvoering, (v) hij geen enkel document voorlegt ter staving van zijn asielrelaas of van zijn verblijf in zijn beweerde regio van herkomst en bovendien zijn reisweg niet aannemelijk wist te maken, en (vi) de door hem voorgelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Betreffende zijn leeftijd merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoeker geen enkel stuk bijbrengt ter staving van zijn bewering dat zijn geboortedatum op de DVZ verkeerd werd genoteerd, dat hij dit heeft trachten recht te zetten en dat er in dossiers van andere Afghanen vele fouten worden gemaakt bij de DVZ. Bovendien blijkt uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 29 juni 2015 dat verzoeker een leeftijd zou hebben van 20,3 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar, zodat zijn gewijzigde geboortedatum zoals hij deze opgaf tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS), zijnde 17 maart 1998, evenmin geloofwaardig kan worden bevonden. Verzoeker kan de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 12). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. Dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift nog steeds vasthoudt aan zijn ongeloofwaardig geachte geboortedatum van 17 maart 1998 (zie verzoekschrift, p. 1), heeft een negatieve impact op de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas; dit klemt des te meer nu verzoeker nalaat zijn identiteit, zijn profiel, zijn familiale achtergrond en zijn relaas mits documenten aan te tonen of anderszins aannemelijk te maken (zie *infra*).

Verder acht verzoeker het duidelijk dat zijn familieband met A.M. is aangetoond door het feit dat zij overeenstemmende verklaringen afleggen over de namen van broers, zussen, ouders, stam en dorp, alsook over de ontvoering van de vader en de datum ervan. Het loutere feit dat hun verklaringen over deze gegevens overeenstemmen, toont evenwel hun familieband niet aan, temeer daar A.M. verklaarde dat verzoeker overleden zou zijn en hiervan zelfs foto's voorlegde. Verzoeker voert voorts geen enkele afdoende verklaring aan voor het feit dat zijn neef er (nog steeds) niet in zou slagen documenten op te sturen, behalve de blote bewering dat "*Iedereen weet hoe moeilijk en gevaarlijk het is om in Afghanistan rond te reizen en (echte) documenten te bekommen*". Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor immers dat zijn taskara nog thuis ligt (gehoorverslag CGVS, p. 17). Verzoekers betoog dat hij thuisonderwijs genoot van zijn vader samen met zijn zus en dat hij in de namiddagen de koran bestudeerde in de moskee, alsook dat zijn Facebookaccount werd opgemaakt met de hulp van zijn sociaal assistent (verzoekschrift, stuk 3), mag dan nog aannemelijk zijn, deze doet evenwel geen afbreuk aan de overige in de bestreden beslissing vastgestelde motieven. Dienaangaande werd immers nog vastgesteld dat verzoeker Pashtou, Dari en ook Engels spreekt, hetgeen weinig verenigbaar is met verzoekers verklaring dat hij enkel informeel onderwijs heeft genoten. Dit geldt des te meer nu blijkt dat verzoeker zelfs als tolk functioneert in het asielcentrum.

Waar verzoeker er verder op wijst dat aan zijn broer nooit werd gevraagd wat de job van zijn vader was en dat aan verzoeker zelf nooit werd gevraagd of zijn vader enige militaire activiteiten had, dient erop gewezen dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker en zijn broer zelf melding zouden maken van deze elementen indien zij relevant zijn voor de beoordeling van hun asielaanvraag. Er dient immers op gewezen dat van een asielzoeker, die in België internationale bescherming vraagt, redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze zich terdege tracht te informeren met betrekking tot alle relevante elementen van zijn asielaanvraag. Bovendien kan *in casu*, waar verzoeker beweert dat hij en A.M. broers zijn, redelijkerwijze worden verwacht dat zij beiden gelijklopende verklaringen afleggen over de activiteiten van hun vader. Dat dit niet het geval is, toont eens te meer de ongeloofwaardigheid aan van de beweerde familieband tussen A.M. en verzoeker. Het feit dat A.M. en verzoeker ten tijde van de beweerde feiten jonger waren, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Verzoeker toont immers niet aan dat zij heden niet in staat zouden zijn om zich hieromtrent te informeren. Hetzelfde geldt voor de situering in de tijd van de ontvoering van verzoekers vader. Dat hij evenmin weet wanneer hij precies Afghanistan heeft verlaten, is op zich geen verschuiving voor zijn gebrekkige kennis over het tijdstip van de ontvoering van zijn vader. Verzoekers bewering dat Afghansen geen grote praters zijn, dat er een zeer duidelijke familiehiërarchie heerst en dat vaders geen moeilijke of geladen zaken met hun kinderen bespreken, alsook dat zijn vader getraumatiseerd zou zijn, is opnieuw een niet-gestaafde bewering die er bovendien niet aan in de weg staat dat verzoeker zich via andere bronnen tracht te informeren. Verzoeker slaagt er voorts in onderhavig verzoekschrift niet in een aannemelijke verklaring te bieden voor het feit dat zijn vader na zijn ontvoering opnieuw ging les geven. Verder dient erop gewezen dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als een verblijf in een madrassa tijdens zijn ontvoering hierin zou hebben vermeld. Bovendien liet hij de beweerde feiten niet enkel onvermeld, doch verklaarde hij tevens uitdrukkelijk dat hij, benevens de in de vragenlijst aangehaalde feiten, geen andere problemen kende met zijn autoriteiten of medeburgers. De verwijzing naar louter algemene informatie over ontvoeringen in Afghanistan doet hieraan geen afbreuk.

Gezien het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bovendien blijkt uw ongeloofwaardigheid ook nog eens uit een aantal eigenaardigheden en opvallende tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw verklaringen ten aanzien van het CGVS én de DVZ. Zo verklaarde u dat uw problemen startten omdat uw vader een leraar was en hij hierdoor door de Taliban gevisieerd werd (Verklaring CGVS, Vraag 3.5). Vreemd genoeg had uw vermeende broer tijdens zijn asielaanvraag vermeld dat uw vader ontvoerd werd omdat hij een commandant was bij de Hezb-e-Islami (Gehoorverslag A.M., p. 9). Wat er ook van zij, u had verder geen enkel idee wanneer uw vader ontvoerd werd en kon het niet beter plaatsen dan “ongeveer acht jaar geleden, toen ik negen jaar was”, welk jaar dat dan was en wanneer precies, wist u vreemd genoeg niet (CGVS, p. 20). Verder had u eigenlijk ook geen idee wie uw vader had ontvoerd en gaf u aan dat u het eigenlijk niet wist. Wat meer is, u voegde er ook aan toe dat u eigenlijk nooit enige moeite had gedaan om dat te weten te komen (CGVS, p. 20). Het hoeft geen betoog dat een dergelijke desinteresse in uw eigen relaas de geloofwaardigheid ervan danig ondermijnt. Vervolgens had u ook geen idee wanneer men uw vader had vrijgelaten (CGVS, p. 21). Dat u er nadien nooit met uw vader over zou praten is dan ook bijzonder opmerkelijk (CGVS, p. 21). Dient ook te worden vermeld dat u ook nog eens zou beweren dat uw vermeende broer in Afghanistan werd ontvoerd (CGVS, p. 19), dit terwijl hij daar zelf nooit enige melding van had gemaakt (Gehoorverslag A.M.), is frappant.

Vervolgens gaf u aan dat uw vader na zijn vrijlating terugkeerde naar uw dorp, na een korte pauze opnieuw les begon te geven en na een aantal jaar om het leven werd gebracht (CGVS, p. 19). U legde vooreerst echter geen enkel document neer ter staving van zijn overlijden (CGVS, p. 21). Daarnaast is het bijzonder weinig aannemelijk dat wanneer uw vader, die omwille van zijn beroep als leraar, reeds drie jaar werd vastgehouden in de eerste plaats zomaar zou terugkeren naar zijn dorp van oorsprong en in de tweede plaats zomaar zijn job als leraar zou hervatten, met alle risico's van dien. Dergelijke onaannemelijkheden ondermijnen dan ook ernstig de geloofwaardigheid van uw relaas. Toen u op dit bijzondere feit gewezen werd, gaf u aan dat het zijn persoonlijke keuze was (CGVS, p. 23), hetgeen weinig afdoend is.

Ook gaf u aan, dat u, nadien ontvoerd werd omwille van de job van uw vader. Men zou u in totaal vijftien dagen vasthouden op een onbekende plaats, alvorens men u meenam naar een Madrassa waar men u

onderwees over de jihad (CGVS, p. 19-22). Hierover dient vooreerst te worden opgemerkt dat u ten aanzien van de DVZ eigenlijk had verklaard dat u na vijftien dagen kon ontsnappen uit de handen van uw ontvoerders en u toen met geen woord had gerept over uw gedwongen verblijf van één maand in een Madrassa (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). De verschoning die u hiervoor aanhaalt dat u het kort moest houden is dan ook absoluut niet afdoend (CGVS, p. 22). Vervolgens is het bijzonder vreemd dat u geen idee had waar men u mee naartoe had genomen, noch dat u na een verblijf van één maand in de Madrassa niet meer dan één naam zou kunnen opsommen van wie allemaal aanwezig was (CGVS, p. 22-23). Tot slot gaf u ook aan dat uw vermeende broer in België bijna ontvoerd werd omwille van de problemen met de Taliban (CGVS, p. 23). U had echter geen idee wie hem had proberen te kidnappen, noch had u enig idee wanneer dit alles was gebeurd (CGVS, p. 24). In het licht van voorgaande ongeloofwaardige verklaring kan ook hier geen geloof aan worden gehecht.”

Aangaande zijn reisweg, komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan de *post factum*-bewering dat hij zijn reisdocumenten kwijtraakte na een lange procedure in het kader van de Dublinverordening. Op zich kan niet worden ingezien op welke wijze deze procedure verzoeker ertoe zou hebben aangezet om zijn reisdocumenten kwijt te geraken. Bovendien werd verzoeker reeds van bij de aanvang van zijn asielprocedure op de DVZ gewezen op het belang van documenten.

Wat betreft de ter terechtzitting neergelegde foto's (rechtsplegingsdossier, stuk 10) dient opgemerkt dat foto's, wegens de manipuleerbaarheid van plaats, tijd en omstandigheden, slechts een relatieve bewijswaarde hebben. Bovendien tonen foto's op zich geen familiale band aan. Er kan ook dienstig verwezen worden naar het hoger gestelde in verband met de beweerde familiale band tussen verzoeker en A.M.. Wat betreft de voorgelegde Afghaanse documenten (taskara van verzoeker en zijn vader, geboorteakte van verzoeker en document over de fysieke kenmerken van verzoekers vader) (rechtsplegingsdossier, stuk 10) dient er vooreerst op gewezen dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan reeds danig relativeert. Tevens dient erop gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Wat betreft zijn Facebookprofiel (rechtsplegingsdossier, stuk 10) en de opmerking in de aanvullende nota dat verzoekers bijzonder beperkte geletterdheid blijkt uit het feit dat hij communiceert via video's en geen tekst toevoegt, dient erop gewezen dat uit de voorgelegde uitprints op zich geenszins blijkt dat verzoeker enkel communiceert via video's en nooit tekst toevoegt. Het betreft immers een selectie van enkele gesprekken, terwijl er mogelijks ook andere gesprekken bestaan. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoeker zijn verschillende documenten op de DVZ telkens met dezelfde handtekening ondertekende (administratief dossier, stukken 15 en 17). Dit is een sterke indicatie dat verzoeker wel degelijk geletterd is en zich dan ook een profiel tracht aan te meten dat niet met de werkelijkheid overeenstemt. De door verzoeker bijgebrachte informatie over IS in Afghanistan (rechtsplegingsdossier, stuk 10) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker doorheen zijn gehoor op het CGVS, alsook op de DVZ gebruik maakte van de westerse kalender om verschillende gegevens in de tijd te situeren (onder andere: administratief dossier, stuk 6, p. 3, 4 en 21 en stuk 15). Het feit dat verzoeker de maanden van de Afghaanse kalender correct kan opsommen (gehoorverslag CGVS, p. 12), doet geen afbreuk aan het feit dat hij doorheen zijn asielprocedure spontaan de westerse kalender gebruikt, hetgeen een eerste indicatie is dat hij reeds eerder Afghanistan heeft verlaten. Waar hij in onderhavig verzoekschrift een lijst elementen weergeeft die hij volgens hem correct over zijn regio van herkomst wist te vertellen, dient vooreerst opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde dat hij de grote steden van Afghanistan in België via Facebook leerde kennen (gehoorverslag CGVS, p. 8), hetgeen erop wijst dat hij het internet heeft gebruikt om een aantal zaken op te zoeken. Hoe dan ook dient vastgesteld dat verzoeker zelf toegaf dat hij geen specifieke incidenten kan geven die de jaren vlak voor zijn vertrek naar België in mei 2015 (gehoorverslag CGVS, p. 28). Dit, mede gelet op zijn spontaan gebruik van de westerse kalender (zie *supra*), wijst erop dat, hoewel kan worden aangenomen dat hij oorspronkelijk afkomstig is van het district Chaparhar in de provincie Nangarhar, hij deze regio reeds veel langer heeft

verlaten dan hij beweert. Verzoeker biedt de Belgische asielinstanties dan ook geen zicht op zijn recente verblijfplaatsen voorafgaand aan zijn komst naar België in juli 2015.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan het door verzoeker aangevoerde asielrelaas, evenmin als aan zijn voorgehouden identiteit of zijn familieband met A.M..

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij in mei 2015 is vertrokken uit het district Chaparhar, provincie Nangarhar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Nogmaals dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker er niet in slaagt zijn beweerde vertrek in mei 2015 uit de provincie Nangarhar, noch zijn profiel aannemelijk te maken. Bijgevolg heeft verzoeker niet voldaan aan de medewerkingsplicht die op zijn schouders rust.

Door het feit dat verzoeker als asielzoeker geen reëel beeld biedt op zijn verblijfssituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523), *quod non in casu*.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER